

ภาคผนวก ก

: กรณีศึกษา โครงการวิจัย “ดอนยูง ชุมชนลุ่มรัก พิทักษ์เด็ก”

กรณีศึกษา : โครงการวิจัย “ดอนยุง ชุมชนล้อมรัก พิทักษ์เด็ก”

การป้องกันและแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนนั้นมีกระบวนการที่หลากหลายและแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับประชาชนในชุมชน ความรุนแรงของสถานการณ์ สภาพที่ยังหลงเหลืออยู่ในพื้นที่ การมีส่วนร่วมจากทุกฝ่าย และพลังของเด็กและเยาวชน กรณีศึกษา โครงการวิจัย “ดอนยุง ชุมชนล้อมรัก พิทักษ์เด็ก” ซึ่งร่วมกันดำเนินการระหว่างคณะกรรมการศูนย์ชุมชนสร้างสรรค์บ้านดอนยุง ตำบลขามใหญ่ จังหวัดอุบลราชธานี กับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เพื่อแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนที่รุนแรงและวิกฤติหนักขึ้นทุกวันในเบื้องต้นรายงานการวิจัยนี้มีรายละเอียดที่น่าอ่านและน่าสนใจมาก และมีการถอดรหัสคำถามวิจัย การตอบโจทย์สำคัญๆ ได้หลายเรื่อง และประการสำคัญคือนำรายงานวิจัยท้องถิ่นเข้าไปเสริมงานและช่วยเหลือคุณภาพชุมชน ครอบครัว เด็กและเยาวชนกลับคืนมาอย่างน่ามหัศจรรย์ยิ่ง สำหรับขั้นตอนสำคัญ ที่แต่ละชุมชนน่าจะได้เรียนรู้ประสบการณ์ร่วมของภาคประชาสังคมดอนยุง และนำไปปรับเปลี่ยนประยุกต์ให้เหมาะสมสอดคล้องกับแต่ละชุมชนมีดังต่อไปนี้

1) **ชุมชนแต่ละแห่งจะต้องมีการรวมตัวขึ้นในกลุ่มผู้รักเด็ก** การเห็นปัญหาและสถานการณ์ในชุมชนของตนเองตรงกัน ต้องกล้าคิดออกนอกกรอบจากวิธีการแก้ปัญหาแบบเดิมๆ เข้าใจงานวิจัยชุมชนเป็นระเบียบวิธีการเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ คนระดับ ป.4 ก็สามารถทำงานวิจัยประเภทนี้ได้ แกนนำของกลุ่ม (Core Groups) ต้องมุ่งมั่น อดทนเสียสละ มีจิตใจสาธารณะและมีความรักเด็กอย่างจริงใจ อย่างน้อยในแต่ละชุมชนอาจรวมได้ 7-10 คน เพื่อจับกลุ่มพูดคุย ปรึกษาหารือ การวางแผนงาน การดำเนินการ การสร้างเครือข่าย การจัดตั้งศูนย์ชุมชน การประชุมแบบมีส่วนร่วม นำกิจกรรมที่หลากหลาย เขียนและจดบันทึกงานภาคสนามได้ และจำเป็นต้องมีมนุษย์สัมพันธ์ รู้วัฒนธรรมท้องถิ่น และสามารถเข้าฝังตัวอยู่ในชุมชนได้อย่างกลมกลืนกับวิถีชีวิตชาวบ้าน

2) **เน้นการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายในแต่ละประเด็นและกิจกรรมทุกประเภททุกขั้นตอน** ภายใต้นิวคิดที่ว่า “ต้องร่วมตั้งแต่ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมประเมินและรับผล” ซึ่งจะแตกต่างกรอบวิธีการทำงานแบบเดิมที่ให้ประชาชนร่วมรับรู้หรือร่วมปฏิบัติเพียงอย่างเดียว ซึ่งมักจะล้มเหลวในกลุ่มชาวบ้านหรือองค์กรต่าง ๆ ที่มีอยู่มากมายในขณะนี้ การมีส่วนร่วมกับชุมชนคือ “การให้กับชุมชน การเสียสละ ความเสมอภาคกันทุกคน ซึ่งคนสมัยโบราณนั้นมีการให้แต่ยุคถัดมาการให้ไม่มีแล้วกลับเป็นการแลกเปลี่ยนแทน เอาเงินเป็นตัวตั้ง ทำให้มีการเห็นแก่ตัว

มากขึ้น” การมีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัยเพื่อชุมชนและเพื่อเด็กและเยาวชนควรรีเริ่มตั้งแต่การตั้งคำถามวิจัย (Research Questions) การกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ (Management by Objectives) ดังเช่น การระดมผู้ที่เกี่ยวข้องในชุมชนมาตั้งคำถามวิจัยเพื่อเป็นกุญแจสำคัญนำไปสู่การเรียนรู้ กระบวนการจัดการ ระบบข้อมูล หนทางการแก้ไขปัญหาและบทสรุปที่ยุติปัญหาต่างๆ ได้อย่างลงตัว คำถามวิจัยเป็นสิ่งสำคัญและเป็นหัวใจของการกำหนดปัญหาในการศึกษา ต้องเป็นคำถามที่ตรงประเด็น ครอบคลุมทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน การเจาะลึกเข้าสู่ปมเงื่อนงำที่สลับซับซ้อน และ โจทย์คำถามนั้นต้องเหมาะสมกับชุมชน ตรงกับงานที่ทำ เหมาะสมกับงานและสอดคล้องกับเป้าหมายของกลุ่ม ต้องไม่ตั้งกว้างหรือแคบจนเกินไป ดังเช่น ชุมชนยูงทองใช้เวลาานพอสมควรในการตั้งคำถามวิจัยว่า “การเพิ่มประสิทธิภาพการมีส่วนร่วมของชุมชน ในการคุ้มครองป้องกันพัฒนาเด็กและเยาวชนบ้านคอนยูง” ซึ่งได้นำไปสู่กิจกรรมที่เกิดขึ้นติดตามมาอย่างมากมาย หลากหลาย และเกิดพลังชุมชน กลับขึ้นมาอีก

3) การมีแกนนำหลักในกลุ่มแล้วจำเป็นต้องหาแนวร่วมในชุมชน ด้วยการพูดคุยปรึกษาหารือ การจัดประชุมประชาคมหมู่บ้าน การชี้แจงวัตถุประสงค์ การยอมรับศักยภาพเชื่อว่าชาวบ้านมีศักยภาพ การวางเป้าหมายที่ทำให้ทุกคนเข้าใจตรงกัน การแบ่งงานกันทำตามความถนัด การเตรียมความพร้อมก่อนจัดประชุม การแบ่งกลุ่มระดมปัญหา สาเหตุ การลงภาคสนาม การเก็บข้อมูล จนในที่สุดชุมชนจะร่วมกันนำเสนอประเด็นปัญหาและภาพรวมของชุมชนของตนเองได้ ดังเช่น ข้อมูลเด็กและเยาวชนอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 20 ปี จากจำนวนเด็กและเยาวชน 471 คน มีเด็กที่มีปัญหา 277 คน คิดเป็นร้อยละ 59 จำแนกได้ดังต่อไปนี้

ประเภทปัญหาเด็ก	ชื่อหมู่บ้าน					
	สายธาร ห้วยกอก	ไมตรีจิต	ประชา สามัคคี	สวน สวรรค์	ทุ่งสว่าง	รวม
ไม่ได้เรียนต่อ	65	12	52	5	11	145
ปัญหาในการไปเรียน	13	14	9	0	1	37
ติดยาเสพติด	2	0	0	3	0	5
ติดยาพนัน / เกม	3	0	2	9	0	14
ขอทาน / เร่ร่อน	5	0	0	0	0	7
เจ็บป่วยเรื้อรัง	5	0	3	10	0	18
ได้รับผลกระทบจาก การติดเชื้อ / ติดเชื้อ HIV	0	1	1	1	0	3
พิการ	4	1	2	1	0	8
การเลี้ยงดูจากครอบครัว	8	8	17	4	3	40
รวม	105	36	86	33	17	277

เมื่อรับรู้ปัญหาและข้อมูลแล้ว กลุ่มแกนนำต้องวางแผนดึงหน่วยงานองค์กรต่าง ๆ ร่วมรับรู้ แสดงความคิดเห็นทำอย่างไรจะช่วยชุมชนได้ ในขั้นตอนนี้อาจต้องขอมลเสี้ยวเวลาไปบ้าง แต่มีความจำเป็นเพราะแต่ละฝ่ายรับรู้ปัญหามากน้อยแตกต่างกัน การมีส่วนร่วมต่ำมาก การให้ทุกฝ่ายรับรู้รับทราบ และการค่อย ๆ นำตัวเองเข้าไปผูกพัน (Commit) กับระดับปัญหาจนในที่สุดจะเป็นแนวร่วมและเครือข่ายในที่สุด

4) การประชุมปรึกษาหารือเพื่อตกลงทำความเข้าใจ การชี้แจงอธิบายเหตุผล การพูดคุยถึงเป้าหมาย การเปิดกว้างยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่างหลากหลายได้อย่างมีประเด็น และบทสรุปที่สร้างสรรค์ การเรียนรู้รับฟังปัญหาจากเด็กและเยาวชนโดยตรง คำพูดประโยคนี้นี้สะท้อนวิธีการแก้ไขปัญหา “เพื่อนช่วยเพื่อน” ได้ดีที่สุดคือ “นี่เรากำลังพูดปัญหาของเด็กนะคะ ที่ผ่านมาผู้ใหญ่มักจะแก้ปัญหาให้เด็กด้วยการเอาเด็กไปเรียนนั่นเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ แต่ปัญหาของเด็ก เช่น พวกเด็กติดยา เขาจะเชื่อเพื่อนด้วยกันมากกว่าผู้ใหญ่ ดังนั้นถ้าจะแก้ปัญหาของเด็กทำไมเราไม่ให้เด็กรู้จักกันก่อน เพราะตอนนี้พวกเรายังไม่เคยรู้จักกันเลยถึงแม้บ้านจะอยู่

ติดกัน” จะเห็นได้ว่าการเปิดกว้าง พุดคุยในบรรยากาศเป็นกันเอง รู้จักสิทธิเด็ก ทำให้เราต้องดึงเด็กให้ทุกคนรู้จักกันอย่างสร้างสรรค์ สนุกสนาน ไว้วางใจซึ่งกันและกัน จากนั้นจึงให้พวกเขาช่วยกันคิด ร่วมกันหาแนวทางแก้ปัญหาด้วยพวกเขาเอง โดยมีผู้ใหญ่เป็นผู้คอยให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาอย่างต่อเนื่อง

5) การจัดกิจกรรมและการศึกษาดูงาน การเปิดโลกทัศน์และการเรียนรู้นอกชุมชน จะทำให้ชุมชนเกิดภาวะเคลื่อนไหวและการกลับมาที่มีศักยภาพ (Empowerment) อีกครั้ง การนำแกนนำ ผู้นำชุมชน พระสงฆ์ ครู ข้าราชการพ่อแม่ผู้ปกครอง เด็กและเยาวชนได้ไปศึกษานอกสถานที่ ไปยังชุมชนที่ประสบผลสำเร็จในการจัดการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนได้อย่างยั่งยืน จะช่วยให้ทุกฝ่ายตื่นตัว เห็นชุมชนเปรียบเทียบ ศึกษาข้อเด่น (Strength) และจุดอ่อน (Weakness) เงื่อนไขความสำเร็จและความล้มเหลว การได้ข้อมูลแลกเปลี่ยนระดับชุมชนกับชุมชน การเชื่อมความสัมพันธ์ของเด็กและเยาวชน 2 ชุมชนให้ไปมาหาสู่กัน การพุดคุยพบปะปรึกษาหารือ การแก้ปัญหาร่วมกัน (Benchmark) เพื่อให้เกิดภาพการแก้ปัญหาระหว่างกันและกันได้อย่างเหมาะสมถูกต้อง การไปศึกษาดูงานต้องมีการตั้งคำถามและโจทย์ ที่แต่ละฝ่ายจะได้รับในแง่มุมที่แตกต่างกันเพื่อจะได้เก็บข้อมูลอย่างถูกต้อง ครบคลุม และครบทุกประเด็น หลังจากศึกษาดูงาน ต้องมีการประชุมปรึกษาหารือเพื่อสรุปแนวทาง ข้อเสนอแนะ และการก่อตัวของการดำเนินการในชุมชนของตนเองต่อไป เช่น ถ่ายพลังครอบครัวที่นำเด็กและเยาวชนมาอยู่ค่ายร่วมกัน การพัฒนาทางด้านนิสัย การระดมปัญหาแต่ละคน การเชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้เฉพาะด้านเพิ่มเติม การเสริมสร้างบรรยากาศให้เกิดการยอมรับการให้อภัย การขอโทษ ความรักที่มีต่อกันระหว่างพ่อแม่ลูก เป็นต้น นอกจากนี้จำเป็นต้องมีกิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วมและการแสดงออกของเด็กในอีกหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็น พลังเยาวชนคนกล้าให้เด็กรู้จักตนเองกล้าเผชิญกับปัญหา และข้อเท็จจริง การหาบุคคลเพื่อนฮีโร่ที่เด็กเชื่อถือ ฯลฯ กิจกรรมจะช่วยให้เด็กค่อย ๆ เข้าหากัน รู้จักกัน คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือในทางที่ถูกต้อง และเติบโตขึ้นเพื่อเป็นแกนนำสำคัญของแต่ละชุมชนต่อไป

6) การศึกษาเชิงประวัติศาสตร์ชุมชน การยอมรับบุคคลสำคัญ ผู้เฒ่าผู้แก่ ผู้อาวุโส (Key Informants) องค์กรความรู้ท้องถิ่น ปราชญ์ชาวบ้าน และบุคคลอื่นๆ เพื่อเล่าเรื่อง (Oral History) ประวัติศาสตร์จวบจนถึงยุคปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลง ยุคเปลี่ยนแปลง สิ่งที่เคยหายไปมีอะไรเกิดขึ้นใหม่ การทราบประวัติศาสตร์และระยะเวลาที่แต่ละยุคเกิดขึ้นล้วนนำไปสู่ระบบรากเหง้าของปัญหาที่แท้จริงได้แทบทั้งสิ้น กระบวนการวิจัยจึงต้องรู้จักตัวตนของชุมชน สังคมบริบท

(Social Context) สถานที่สำคัญแผนที่ชุมชน ปัญหาารวมของชุมชน ปัญหาเฉพาะของเด็กและเยาวชน องค์ประกอบเหล่านี้เป็นเสมือนบทแรกๆ ของการวิจัยเพื่อท้องถิ่น โดยชาวบ้าน แกนนำเด็กและเยาวชนเป็นผู้เรียนรู้ผู้แก้ไขปัญหาด้วยตนเองทั้งสิ้น

7) **ในบทสรุปของการศึกษาวิจัย** การถ่ายทอดบทเรียน และความเปลี่ยนแปลงของศูนย์ชุมชนสร้างสรรค์ ดอนยูงที่ผ่านกระบวนการวิจัยและเกิดชุมชนล้อมรั้ว พิทักษ์เด็กมีขั้นตอนที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

(1) การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากงานวิจัย มีความใกล้เคียงกับข้อมูลเดิมที่ศูนย์ฯ มีอยู่ แต่จุดสำคัญอยู่ตรงที่เวลาเปลี่ยนไปสถานการณ์ก็เปลี่ยนตามคณะกรรมการของศูนย์ฯ จึงได้เรียนรู้ว่า ต้องเริ่มตั้งคำถามว่าจะปรับเปลี่ยนอะไร ได้อย่างไรบ้างที่สอดคล้องกับความเป็นจริงกับชุมชน ณ ปัจจุบันอย่างเหมาะสมให้มากที่สุด

(2) คณะกรรมการของศูนย์ฯ ชุดเก่าเริ่มเห็นความสำคัญร่วมกันว่าจะต้องสร้างคนรุ่นใหม่ขึ้นมาทำงานแทน โดยถอยตัวเองไปอยู่เบื้องหลังให้มากขึ้นหรือเป็นที่ปรึกษาแทน

(3) การแก้ปัญหาคีร์กและเยาวชน ศูนย์ฯ ควรจะประสานดึงการมีส่วนร่วมกับกลุ่มคนทุกส่วนในชุมชนมาเรียนรู้เพื่อหาทางแก้ปัญหาด้วยกันในทุกระดับ เริ่มตั้งแต่เด็กและเยาวชน พ่อแม่ ผู้ปกครอง เครือญาติ ผู้นำท้องถิ่น หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิวัด โรงเรียน องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ฯลฯ หลายคนอาจตั้งคำถามว่าต้องดึงการมีส่วนร่วมทุกส่วนให้ได้เลยใช่หรือไม่ คำตอบคือถ้าได้ทั้งหมดก็จะเป็นการดีมาก แต่ถ้าประสานแล้วส่วนใดยังไม่พร้อมหรือยังไม่เห็นด้วย ก็เริ่มจากส่วนที่เห็นพ้องต้องกันก่อน แล้วจึงค่อยขยายความร่วมมือในภายหลังต้องไม่ทำก่อนที่จะลองทำหรือทำแล้วก็อย่าท้อ เพราะจะทำให้ไปไม่ถึงเป้าหมายที่วางไว้

(4) หลักการทำงานเดิมของศูนย์ฯ จะเน้นการอบรมภาคทฤษฎีเป็นหลัก การสร้างคนนั้นต้องให้เขาได้ปฏิบัติจริง การเรียนรู้ทฤษฎีเพียงอย่างเดียวไม่ได้ผล ไม่ต้องไปเรียนมากที่ปรึกษาสามารถแนะนำให้ได้

(5) เวลาปัจจุบันกับอดีตต่างกัน ความคิดของคนความรับผิดชอบของครอบครัวก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว คนทำงานต้องปรับตัวเองให้เร็วตามให้ทันสถานการณ์ด้วยไม่อย่างนั้นจะล้าหลัง และไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างถ่องแท้งานจะแก้ปัญหาก็ไม่ถูกจุด

(6) การทำงานนั้นศูนย์ฯจะต้องมีการวางแผน และวางระบบงานให้ชัดเจน ควรมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้เกี่ยวข้องเป็นระยะ พร้อมกับถอดสรุปบทเรียน

เขียนเป็นรายงานไว้ให้ชัดเจน จะทำให้การทำงานไม่ซับซ้อน เป็นขั้นตอนรวดเร็ว และสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เมื่อนั้นคนนอกจะเข้าใจและยอมรับศูน्योंมากขึ้นด้วยเช่นกัน

(7) คณะกรรมการศูน्यों ต้องเป็นคนที่มีความตั้งใจสาธารณะ เสียสละ และรักเด็กอย่างจริงจัง ไม่เช่นนั้นแล้วก็จะเข้ากรอบการทำงานแบบเดิมที่ทำได้หวังผลประโยชน์ให้กับตัวเองมากกว่าให้เด็กและชุมชน อีกประการที่สำคัญมาก คือ คนๆ นั้นต้องสามารถดูแลจัดการครอบครัวของตนเองให้ดีเสียก่อน ถ้าคนอื่นเขารู้หรือเห็นก็คงไม่มีความเชื่อถือ ไม่เชื่อใจ เพราะบ้านตนเองยังมีปัญหาแล้วจะมาแก้ไขให้คนอื่นอย่างเข้าใจได้อย่างไร

(8) ศูน्यों ควรทำหน้าที่เหมือนเป็นที่เลี้ยงคอยให้ข้อมูลและให้คำปรึกษาในเรื่องที่ชาวบ้านยังไม่รู้ เช่น ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้ควรจะไปปรึกษากับใคร หน่วยงานใด การทำศูน्यों เพื่อแก้ปัญหาเด็กในหมู่บ้านต้องรู้เรื่องในหมู่บ้านอย่างถ่องแท้ เพราะปัญหาเด็กมีความลึกซึ้งละเอียดอ่อนมาก